

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/37148 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Groningen, van 14 maart 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 oktober 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 maart 2008, verzonden op 20 maart 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 april 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Klein Nulent, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
lid van de enkelvoudige kamer

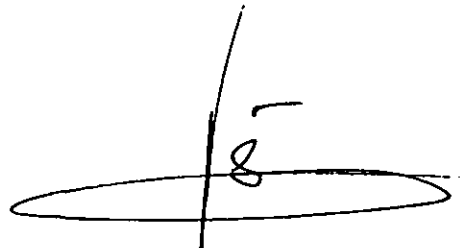
w.g. Klein Nulent
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 september 2008

218-470.

Verzonden: 18 september 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a large, stylized 'V' shape in the center.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

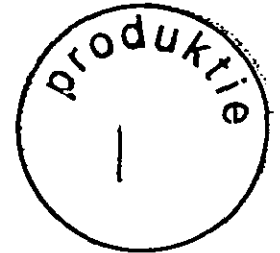
uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 07/37148

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Armeense nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. E. Ebes, advocaat te Lemmer,

en

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE,

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. M. Remmerswaal, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 18 september 2006 heeft eiser een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Op 27 september 2007 heeft eiser tegen het uitblijven van de beslissing beroep ingesteld.

1.2. Verweerder heeft bij beschikking van 12 oktober 2007 afwijzend op de aanvraag beslist. Het door eiser ingestelde beroep wordt geacht mede te zijn gericht tegen de beschikking van 12 oktober 2007. De gronden van het beroep zijn op 19 november 2007 ingediend.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 10 maart 2008. Eiser en zijn gemachtigde zijn met kennisgeving niet verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eiser heeft, ter ondersteuning van zijn asielrelaas, het volgende naar voren gebracht. Eiser is geboren in Armenië en is sinds mei 2001 in het

Op 25 juli 2006 heeft eiser uit gewetensbezwaren het bevel van zijn commandant tot het doodschieten van een door eiser gearresteerde Azerbaidzjaanse soldaat geweigerd. Omdat eiser het bevel niet opvolgde werd hij gearresteerd. Eiser is van de gevangenis in de kazerne overgebracht naar de militaire politie in de stad Eiser werd gedetineerd en tijdens detentie ernstig mishandeld. Eiser werd tweemaal verhoord door de politie van de geheime dienst. Na het eerste verhoor werd eiser verteld dat hij werd beschuldigd van spionage en landverraad omdat hij informatie zou hebben doorgegeven. Bij de politie in Vedi is proces-verbaal opgemaakt waarin de beschuldiging was opgenomen. Eiser heeft geweigerd om het proces-verbaal te tekenen omdat dat zijn doodstraf of levenslange gevangenisstraf zou hebben betekend. Daarna is eiser overgebracht naar het centrale politiebureau in Jerevan door kolonel Hamo Kodjuch die het hoofd van de militaire politie van Vedi is. De vader van eiser heeft via een onbekende Hamo Kodjuch weten te bereiken en aan hem \$ 20.000,- betaald voor eisers vrijlating. Onderweg naar Jerevan is Hamo Kodjuch gestopt op de weg vlak voor de stad Masis. Daar is eiser overgestapt in een andere auto waarin eisers vader zat. De vader van eiser vertelde dat er een reis voor eiser was geregeld naar één van de Schengenlanden.

2.2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat niet aannemelijk is gemaakt dat deze is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Daartoe heeft verweerder, onder verwijzing naar artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000, Vw 2000, overwogen dat eiser toerekenbaar heeft nagelaten voldoende documenten over te leggen om zijn nationaliteit, identiteit en zijn reisroute te kunnen vaststellen. Eiser heeft ter staving van zijn asielrelaas evenmin documenten overgelegd. Ter zitting heeft verweerder aangegeven dat het ontbreken van reisdocumenten aan eiser niet wordt tegengeworpen, maar het ontbreken van nationaliteits- en identiteitsdocumenten wel. Eisers verklaring dat hij zijn paspoort en militair paspoort bij het leger heeft moeten inleveren, wordt door verweerder niet geloofd, gelet op het feit dat eiser in september 2001 naar Iran is gereisd, blijkt het feit dat hij daar een doopakte heeft afgehaald. Aangezien eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van voormelde documenten niet aan hem is toe te rekenen, is de oprechtheid van zijn asielrelaas op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid ervan. Verweerder heeft overwogen dat de twijfel aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder is versterkt doordat eiser een verklaring heeft afgelegd die strijdig is met de door hem overgelegde doopakte, nu hij heeft verklaard dat hij geboren is in terwyl in de doopakte als geboorteplaats (Iran) staat vermeld.

Verweerder acht niet geloofwaardig dat eiser gegronde redenen heeft voor vervolging in het land van herkomst. Daarbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat uit het individuele ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 8 juni 2007, kenmerk DPV/AM-U070126.0014/424076548, blijkt dat eiser niet voorkomt op de lijst van personen die in Armenië veroordeeld zijn of worden gezocht vanwege een lopend of afgerond strafrechtelijk onderzoek. Eiser kan niet worden aangemerkt als vluchteling in de zin van het

~~Vluchtelingenverdrag, zodat hij niet in aanmerking komt voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000.~~

Eiser heeft naar het oordeel van verweerder evenmin aannemelijk gemaakt dat er een reële

risico bestaat dat hij bij terugkeer in het land van herkomst zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke behandelingen of bestraffingen. Daarbij laat verweerder wegen dat het relaas van eiser positieve overtuigingskracht mist. Verweerder heeft de overweging omtrent het vestigingsalternatief Iran, gegeven in het voornemen dat als herhaald en ingelast in de bestreden beschikking dient te worden beschouwd, ter zitting niet langer gehandhaafd. Ten aanzien van de overige gronden waarop aan eiser een vergunning tot verblijf zou kunnen worden verleend, heeft verweerder de ongeloofwaardigheid van het relaas evenzeer meegewogen.

2.3. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat hij heeft aangetoond dat hem het ontbreken van documenten betreffende zijn nationaliteit, identiteit en reisroute niet kan worden toegerekend. Eiser heeft zijn (vervalste) reisdocumenten moeten afgeven aan zijn reisagent, omdat zijn vlucht anders in gevaar zou komen. Daarbij heeft hij voldoende gedetailleerd over zijn reis verklaard. Eisers Armeense paspoort en militaire paspoort zijn in handen van de militairen in Armenië, bij wie hij ze heeft moeten inleveren en enkel terug zou krijgen in het kader van verlof en bij het einde van zijn loopbaan als militair. Toen hij vluchtte, beschikte hij er dan ook niet over. Daarbij heeft hij hier te lande documenten overgelegd waaruit zijn identiteit en Armeense nationaliteit blijkt, namelijk een document met pasfoto betreffende zijn lidmaatschap van de Armeense Republikeinse Partij, een bewijs van inschrijving van het militair rekruteringsbureau (met pasfoto), een registratie-dienstpaspas uit het leger, een verklaring van de wijkgemachtigde ter bevestiging van zijn woonplaats, de geboorteaktes van zijn ouders, alsmede een brief van het leger aan zijn ouders. Verder heeft eiser zijn doopakte overgelegd, verstrekt door een kerk in Iran, waarin per abuis staat vermeld dat eiser in is geboren, dit vermoedelijk omdat de ouders van eiser beiden in zijn geboren en de kerk die gegevens waarschijnlijk heeft overgenomen. Eiser heeft niet de Iraanse nationaliteit en heeft evenmin een Iraanse identiteitskaart. Eiser is dan ook van mening dat zijn asielrelaas aannemelijk is. Eiser bestrijdt de inhoud van het individuele ambtsbericht. Het feit dat eiser niet voorkomt op een lijst met in Armenië gezochte personen wegens een (lopend) strafonderzoek, betekent niet dat zijn verklaring over zijn arrestatie en detentie ongeloofwaardig zijn, nu deze buitengerechtelijk en onrechtmatig hebben plaatsgevonden en er geen officieel strafrechtelijke vervolging is gestart en er geen officieel proces-verbaal is opgemaakt. De informatie in het individuele ambtsbericht mag eiser dan ook niet worden tegengeworpen. Eiser is ontsnapt aan zijn detentie en naar Nederland gevlucht. Eiser wordt beschuldigd wegens landverraad en spionage, waarvoor hij de doodstraf of levenslange gevangenisstraf zou kunnen krijgen bij terugkeer naar Armenië. Eiser stelt dat hem op grond daarvan in ieder geval een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid dient te worden verleend. Het bestreden besluit is derhalve in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Beoordeling van het beroep

2.4. Ten aanzien van het beroep van 27 september 2007, gericht tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op de aanvraag, overweegt de rechtbank als volgt. Ingevolge artikel 6:2, aanhef en onder b, Awb, is het niet tijdig nemen van een besluit voor de toepassing van de wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep met een besluit gelijkgesteld, zodat daartegen ingevolge artikel 8:1 Awb beroep kan worden ingesteld.

2.5. Ingevolge artikel 42, Vw 2000, dient verweerder na ontvangst van de aanvraag in beginsel binnen zes maanden een beschikking te geven, deze termijn kan onder

omstandigheden ten hoogste voor zes maanden worden verlengd. Eiser heeft op 18 september 2006 een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Ten tijde van de indiening van het beroep op 27 september 2007 was de termijn waarbinnen verweerder had moeten beslissen verstreken. De rechtbank overweegt dat het beroep niet onredelijk laat is ingediend. De rechtbank stelt vast dat verweerder bij beschikking van 12 oktober 2007 op de aanvraag van eiser heeft beslist. Dit brengt met zich dat het door eiser ingestelde beroep tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op zijn aanvraag thans niet-ontvankelijk is, nu het belang aan het ingestelde beroep is komen te ontvallen. De rechtbank ziet evenwel aanleiding verweerder ter zake te veroordelen in de proceskosten en het griffierecht, als in het dictum vermeld.

2.6. Ingevolge artikel 6:18, eerste lid, Awb, brengt het aanhangig zijn van beroep tegen een besluit geen verandering in een los van het beroep reeds bestaande bevoegdheid tot intrekking of wijziging van dat besluit. Op grond van artikel 6:19, eerste lid, Awb, wordt, indien een bestuursorgaan een besluit heeft genomen als bedoeld in artikel 6:18, het beroep geacht mede te zijn gericht tegen het nieuwe besluit. Het beroep van eiser tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op een aanvraag wordt dan ook geacht mede te zijn gericht tegen de afwijzende beschikking van 12 oktober 2007.

2.7. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; of
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

2.8. Op grond van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.

2.9. Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Armenië zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat met betrekking tot eiser persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan kan worden geoordeeld dat een verblijfsvergunning op die grond moet worden verleend.

2.10. Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, ~~indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken.~~ Ingevolge het tweede lid,

aanhef en onder f, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren, dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.11. Verweerder heeft de aanvraag om toelating als vluchteling afgewezen, met toepassing van artikel 31, eerste lid, in verband met het tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000. De rechtbank oordeelt dat verweerder terecht heeft vastgesteld dat eiser geen identiteits- en nationaliteitsdocumenten heeft overgelegd ter staving van zijn aanvraag. Voorts heeft verweerder het ontbreken van die documenten in redelijkheid aan eiser kunnen toerekenen. Eiser heeft weliswaar gesteld dat zijn paspoort was ingenomen door de militaire dienst, maar verweerder heeft daar - onbetwist - tegenover geplaatst dat eiser in elk geval over zijn paspoort heeft moeten beschikken toen hij Iran heeft bezocht. Verweerder heeft voorts de door eiser ingediende stukken terecht niet als identiteitsdocumenten beschouwd, nu dat geen officiële daartoe door de overheid afgegeven documenten zijn.

2.12. Indien zich een omstandigheid voordoet, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000, mogen ingevolge het eerste lid van dat artikel, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, p. 40-41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.13. De rechtbank overweegt, gelet op de bestendige lijn in de jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in het asielrelaas gestelde feiten behoort tot de verantwoordelijkheid van verweerder, en dat die beoordeling slechts terughoudend door de rechter kan worden getoetst. De maatstaf bij die toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter betreffende de geloofwaardigheid, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, bezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.14. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist. Verweerder heeft terecht overwogen dat eisers verklaring over zijn identiteit tegenstrijdig is met de door hem overgelegde doopakte. De verklaring van eiser, dat de kerk in Iran waarschijnlijk een vergissing heeft gemaakt bij het noteren van zijn geboorteland omdat eisers ouders beiden geboren zijn in Iran, heeft verweerder in redelijkheid niet anders hoeven doen oordelen, nu deze niet nader is onderbouwd. Het asielrelaas van eiser, blijken uit de gehoren, betreft zijn vrees voor vervolging vanwege de beschuldiging van landverraad en spionage waarvoor hij de doodstraf of levenslange gevangenisstraf zou kunnen krijgen. ~~Verweerder heeft eiser voorgehouden dat hij tegenstrijdig heeft verklaard over de vraag of ter zake van de door hem gestelde vervolging in Armenië procesverbaaf is opgemaakt.~~ Voorts heeft verweerder zijn standpunt gebaseerd op de informatie in het individuele ambtsbericht van 8 juni 2007, waaruit blijkt dat eiser in Armenië niet voorkomt op de lijst

van personen die zijn veroordeeld of die wegens een lopend of afgerond strafrechtelijk onderzoek worden gezocht. De niet onderbouwde tegenwerping van eiser, dat hij buitengerechtelijk is gearresteerd en dat er derhalve geen officieel strafrechtelijk onderzoek en evenmin een vervolging is gestart, heeft verweerder in redelijkheid niet aannemelijk kunnen achten. Daarbij heeft verweerder in redelijkheid gewicht kunnen toekennen aan de omstandigheid dat eiser zelf heeft verklaard dat hij in Armenië wordt gezocht vanwege desertie, dat er procesverbaal is opgemaakt en dat hij is overgebracht van de gevangenis in de kazerne naar de militaire politie in de stad Vedi en daarna naar het centrale politiebureau in de stad Jerevan. Verweerder heeft in redelijkheid mogen oordelen dat eiser geen, althans onvoldoende, concrete aanknopingspunten heeft aangevoerd waaruit blijkt dat de informatie uit het individueel ambtsbericht onjuist of onvolledig is. Anders dan eiser is de rechtbank van oordeel dat de bestreden beschikking niet lijdt aan een zorgvuldigheidsgebrek danwel in strijd is met het motiveringsbeginsel. Verweerder heeft zich, gelet op het voorgaande, op het standpunt kunnen stellen dat het asielaanvraag van eiser ongeloofwaardig moet worden geacht en dat hij mitsdien niet als vluchteling in Nederland kan worden toegelaten. Eiser kan derhalve niet aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000, een aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

2.15. Het is, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk dat eiser gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zodat eiser aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontlenen.

2.16. Voorts is er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat van eiser niet verlangd kan worden terug te keren. Eiser heeft een beroep op het traumatabeleid gedaan, in verband met de gestelde martelingen door militairen en de medische problemen die eiser daarvan heeft gekregen. Eiser heeft de door hem gestelde medische problemen echter op geen enkele wijze nader geconcretiseerd. Anders dan eiser in beroep heeft aangevoerd, kan het standpunt van verweerder dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid, zoals neergelegd in paragraaf C2/4.2. van de Vreemdelingen-circulaire 2000, de toetsing in rechte doorstaan, gelet op hetgeen hiervoor met betrekking tot de geloofwaardigheid van het relaas is overwogen. Eiser kan derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

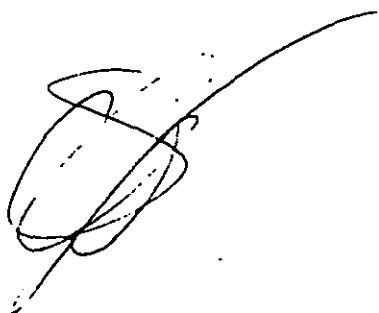
2.17. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag terecht afgewezen. Het beroep is dan ook ongegrond.

2.18. Gelet op de rechtsoverweging onder 2.5 zal verweerder worden veroordeeld in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep, gericht tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op zijn aanvraag, redelijkerwijs heeft moeten maken. Het bedrag van de te vergoeden proceskosten moet naar het oordeel van de rechtbank, met inachtneming van de wegingsfactor "zeer licht" voor het gewicht van de zaak, worden bepaald op € 80,50 ~~(1 punt voor de indiening van het beroepschrift, waarde per punt € 322, wegingsfactor 0,25).~~ Overigens bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. **Beslissing**

- verklaart het beroep, voor zover gericht tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op de aanvraag, niet-ontvankelijk;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 80,50 en bepaalt dat verweerder deze kosten dient te vergoeden, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eiser dient te voldoen;
- verklaart het beroep, voor zover gericht tegen de beschikking van 12 oktober 2007 ongegrond.

Aldus gegeven door mr. A.S. Venema-Dietvorst en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van J.A.B. Peterse-Verver als griffier op 14 maart 2008.

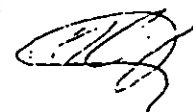

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

20 MRT 2008

VOOR AFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

Toevoeging is aangevraagd

HOGER BEROEP

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenkamer
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Betreft mijn cliënt:

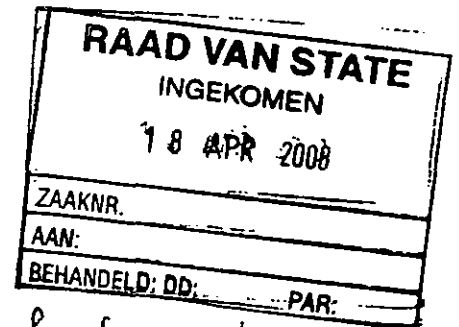
geboren op
van Armeense nationaliteit

Just. nr:

V-nr:

Procedurenr:

07/37148

Geeft eerbiedig te kennen:

..... geboren op van Armeense nationaliteit,
thans verblijvende aan de te
dezer zake domicilie kiezende te Lemmer, aan de Nieuwburen no. 32, ten kantore van
de advocaat en procureur Mr E. Ebes die in deze door appellant bepaaldelijk
gevolmachtigd is tot het instellen van het hoger beroep en als zodanig voor appellant
zal optreden en dit hoger beroep zal ondertekenen.

1.

Appellant heeft op 27 september 2007 beroep ingesteld bij de Rechtbank te 's-Gravenhage tegen de afwijzende beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 12 oktober 2007. Bij zijn uitspraak van 14 maart 2008, verzonden op 20 maart 2008 heeft de Rechtbank het beroep van appellant ongegrond verklaard (productie 1).

2.

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage d.d. 14 maart 2008. Naar aanleiding van deze uitspraak dient appellant thans hoger beroep in bij uw Afdeling. Appellant meent dat hij procesbelang heeft bij zijn appel. Hij dreigt immers uit Nederland te worden gezet, nu de uitspraak van de Rechtbank negatief is.

Per fax ontv:
17-4-08 /

GRIEVEN NAAR AANLEIDING VAN DE UITSPRAAK VAN DE RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE, ZITTINGHOUDENDE TE GRONINGEN D.D. 14 MAART 2008

In voornoemde uitspraak heeft de Rechtbank ten onrechte het beroep van appelland gericht tegen de beschikking van 12 oktober 2007, ongegrond verklaard.

Ter onderbouwing van bovengenoemde uitspraak is de Rechtbank ten onrechte van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van appelland ongeloofwaardig moet worden geacht. In dit verband overweegt de Rechtbank ten onrechte dat verweerder in redelijkheid niet aannemelijk heeft hoeven te achten de verklaring van appelland dat hij buitengerechtelijk is gearresteerd en dat er derhalve een officieel strafrechtelijk onderzoek en evenmin een vervolging is gestart.

Als grief merkt appelland op dat hij nimmer kan bewijzen danwel aannemelijk maken dat hij buitengerechtelijk is gearresteerd en dat er derhalve geen officieel strafrechtelijk onderzoek door de autoriteiten in het land van herkomst is opgestart. Het kenmerk van buitengerechtelijke arrestatie en buitengerechtelijke vervolging is immers dat er geen officiële documenten van zijn. De buitengerechtelijke arrestatie en detentie blijven geheim. Dit is immers het kenmerk van buitengerechtelijke acties van autoriteiten.

Nu appelland zijn buitengerechtelijke arrestatie en detentie niet kan bewijzen, hij is immers in het geheim gearresteerd en gedetineerd, had de Rechtbank niet kunnen oordelen dat verweerder de verklaringen van appelland in dit verband in redelijkheid niet aannemelijk heeft kunnen achten. De Rechtbank had hoe dan ook moeten beoordelen of het voor appelland mogelijk is om bewijs te leveren met betrekking tot de buitengerechtelijke arrestatie en detentie. De Rechtbank heeft in de uitspraak derhalve miskend dat het voor appelland onmogelijk is om de buitengerechtelijke arrestatie en detentie aannemelijk te maken.

REDENEN WAAROM appelland zich wendt tot uw Afdeling Bestuursrechtspraak met het eerbiedige verzoek de bestreden uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage d.d. 14 maart 2008 te vernietigen, met veroordeling van de Staat der Nederlanden in de proceskosten in beide instanties.

Lemmer, 17 april 2008

bepaaldelijk gevolmachtigde
Mr E. Ebes